

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1128/2015
13.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.М. из Р., Општина П., чији је пуномоћник М.А., адвокат у П., против туженог А.Д. П. П., кога заступа М.М., адвокат у П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 1331/14 од 05.03.2015. године, у седници већа одржаној 13.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 1331/14 од 05.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 1331/14 од 05.03.2015. године, је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Пожеги број П1 545/2013 од 24.01.2014. године којом је поништено решење туженог број 749 од 21.08.2013. године о отказу уговора о раду тужиоцу Д.М., па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, у року од осам дана, те је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 52.500,00 динара, у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/2014), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде на коју се у ревизији указује, јер пресуда нема противречне разлоге.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник туженог на неодређено време на пословима припреме гвожђа за армирање према детаљима

арматуре. На састанку 08.08.2013. године, извршног директора за техничка питања и запослених међу којима је био и тужени, запослени су упознати са чињеницом да постоји потреба да буду упућени на рад код другог послодавца у А.Д. П. У. и предочено им је да би били распоређени на градилишту у П.. Сва три запослена радника су одбила ову понуду и нови састанак је заказан за 09.08.2013. године на коме је тужиоцу и двојици других запослених стављен на увид писмена понуда за закључење анекса уговора о раду и писани текст анекса уговора. У понуди за закључење анекса уговора број 700/2 је наведено да су запослени дужни да се изјасне о понуди за закључење анекса уговора у року од осам радних дана, као и упозорење да ако запослени одбије да закључи анекс, послодавац може да му откаже уговор о раду на основу члана 179. ст. 1. и 7. Закона о раду. У понуђеном анексу је наведено да тужени упућује тужиоца код другог послодавца због привременог престанка потребе за његовим радом за период од 12.08.2013. па до 31.08.2013. године, с тим да упућивање може трајати дуже и краће од назначеног рока, али не дуже од годину дана и да ће тужилац код другог послодавца обављати исте послове зидара – тесара. Тужени је потом 15.08.2013. године, писмено упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду у коме је навео основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли разлози за отказ и тужиоцу је оставио рок од пет радних дана да се на упозорење изјасни. Упозорење је достављено и Самосталном синдикату путара који је мишљење доставио 20.08.2013. године. Тужилац се изјаснио у остављеном року, а тужени је 21.08.2013. године, донео решење борј 749 којим је тужиоцу отказао уговор о раду, те је тужиоцу престао радни однос код туженог даном достављања решења.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и решење о отказу уговора о раду поништили као незаконито и наложили реинтеграцију тужиоца.

Чланом 172. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05 и 54/09), је прописано да је послодавац дужан да уз понуду за закључивање анекса уговора, запосленом у писменом облику достави и разлоге за понуду, рок у коме запослени треба да се изјасни о понуди и наведе правне последице које могу да настану одбијањем понуде.

Правилно су нижестепени судови оценили да тужени тужиоцу није оставио законом прописани рок да се о понуди изјасни, а који не може бити краћи од осам радних дана (члан 172. став 2.). Утврђено је да су понуда за закључење анекса уговора и текст анекса уговора, тужиоцу достављени 09.08.2013. године, а тим анексом је било предвиђено да се тужилац упућује на рад код другог послодавца 12.08.2013. године. Ово указује да тужиоцу није омогућено да се о понуди изјасни. Правилно су нижестепени судови ценили да је тужени пропустио да спроведе процедуру онако како је прописано цитираним чланом 172. ст. 1. и 2. Закона о раду, што решење о отказу уговора о раду чини незаконитим јер нису испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 7. истог закона.

Врховни касациони суд није прихватио правно становиште изнето у ревизији. Ревидент указује да нижестепени судови нису правили разлику између понуде која се по закону даје запосленом и предлога анекса уговора, односно предложеног анекса уговора. Наводи да је сачинио предлог анекса 08.08.2013. године из чисто практичних разлога, и то зато што за случај да је тужилац прихватио понуду да иде на рад код другог послодавца, тада би 12.08.2013. године, могао одмах да потпише и анекс и

избегло би се трошење времена и новца у вези пријављивања (рок је три дана) на социјално осигурање и тд. Овакво становиште ревидента се не може прихватити, јер рокови који су прописани чланом 172. Закона о раду, послодавац мора да поштује и мора да остави запосленом довољан рок да се одлучи о предложеном анексу и понуди чак и у ситуацији када је радник усмено одбио понуду јер увек постоји могућност да се у остављеном року од осам дана радник предомисли и потпише анекс. Према томе, анекс уговора о раду се не закључује из „практичних разлога“ и у њему је требао да буде наведен датум почетка рада код другог послодавца у складу са прописаним законским роковима и зато се не може прихватити ревидентова тврдња да судови погрешан значај дају анексу који никако по мишљењу ревидента не може да има својство понуде.

Из наведених разлога, ревизија туженог је оцењена као неоснована и одлучено је као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**